Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne
Titel:
Citation: ”Fjorten eventyr og fortællinger”, i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365858016/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

han fyldte med Vin. »Nu kun et eneste Glas, Kammerat! og du skal see, du er rig – du er Konge – du er Keiser – Fortunatuspungen har du i din Haand; men du seer den kun ikke.« – De drak Glassene ud og fyldte dem paany. »Udræk nu din Haand, min Bro'er! og du skal see, jeg ryster dig saamange Ducater ud af dit Ærme, som du forlanger!«

Valman loe og udstrakte sin Haand. Mathis daskede ham paa Ærmet med den lille Stav, og det klang, som han slog paa fyldte Pengepunge. Et Øieblik efter havde Valman en lille guul Mynt i sin Haand; han vilde lukke Haanden til over den, men maatte aabne den for en ny, og saaledes vedblev det at trille Guldmynter ned i hans Haand, til han ikke længer kunde fastholde den stedse voxende Dynge, som han tildeels lod trille paa Gulvet. – »Herligt! herligt« – udbrød han – »jeg er rig – jeg er Konge! – og nu forstaaer jeg det – den Sag er ligefrem – det er Livets – det er Kjærlighedens evige Mirakel. – Nu skal jeg aldrig meer spilde Tiden med at forbinde Arme og Been, med at give de jammerlige Mennesker Brækpulver og Laxativer – nu kan jeg flyve hen over Verden som en rig og mægtig Aand – alle dens Skatte og Herligheder kan jeg gribe!« – Med disse Ord udbredte han sine Arme, som det var Vinger, med en Bevægelse, som han fløi, og rev Glas og Flaske om. »Hør!« – vedblev han – »hør, hvor Ducaterne nu klinge! – jeg ryster dem ned over den usle fattige Jord med mine Genius-Vinger! – Lad dem nu gramses dernede om de lumpne Ducater! jeg holder mig til Louisd'orerne!« – Dermed greb han de største Glasstumper paa Bordet og stak dem i sin Lomme, medens Mathis dandsede om paa Gulvet og sang.

»Kom, Herre! kom og hold Styr paa de fulde og gale Mennesker!« – raabte nu Opvartningspigen i den aabnede Dør – »de slaae alting istykker derinde.«

Verten traadte ind og begyndte at holde Huus; men Mathis traadte imod ham med en fornem Mine; han pegede paa Bordet, hvor der laae saa mange blanke Ducater – spurgte, om Middagsbordet var dækket, og forlangte Champagne. Verten bukkede nu ærbødig og aabnede Døren til Spisesalen, hvor Bordet stod dækket. De lystige Skolekammerater satte sig til Bords. Under uafbrudt Latter og Jubel blev Middagsmaaltidet fortæret, og da Champagnen var drukket, slog man Glas og Flasker ud af Vinduet og Tallerkenerne bagefter. Mathis betalte Alt med klingende Mynt. – Der laae mange Penge paa Gulvet – det var Drikkepenge til Tjenerskabet, sagde han med en

uforskammet Mine. De unge Herrer satte sig endelig svinglende til Hest og fore i Fiirspring bort fra Gjestgiverstedet, hvor man endnu længe saae forbausede efter dem og meente, de dog nok maatte være et Slags Prindser, der sloge sig løs som gale Svirebrødre.

Efter en halv Times vild Galloppade, nærmede de sig Agent Falks Lyststed. Valman vilde strax derind og frie til Frøkenen.

»Opsæt det heller til imorgen, Kammerat!» – sagde Mathis – »Den nye Aandens Kirke, jeg har aabnet dig idag, betragtes jo endnu af den blinde Menneskeslægt kun som en Kippe eller Krostue. Den Tid er endnu ikke kommen, da Æther-Aandens sande livsfriske Profeter æres og ere velkomne Svigersønner i de rige Philisterhuse. Du er istand til at blive kastet paa Døren, som en gemeen Drukkenbolt, naar du nu vil vise dig for Frøkenen i din Herlighed, som det sande høiere Menneske, som den ætherisk opløftede Seierherre over Jammerlighedens Anstændighedslove. Kom, lad os ride forbi! du er altfor ophøiet, min Ven! til nu at nedlade dig til Philistrenes Døttre.»

Han greb Valmans Hest i Bidslet og fik ham med Møie forbi Lyststedet, hvor Frøkenen stod i det aabne Vindue. Hun syntes med Forundring at betragte de Forbiridendes Adfærd og svinglende Bevægelser. Hun blev pludselig bleg og traadte tilbage, medens man paa Veien kunde høre Agentens Latter og Udraab: »han har, min Sjæl! Høiden!»

»Munter! Kammerat!» – raabte nu Mathis og slap Valmans Hest – »i Gallop til Porten! Jeg maa ikke lade Publicum vente paa mig i mit magiske Lonkammer. Der skal du ogsaa see din Gudinde! Ex-Greven bandte paa, hun kom bestemt, hvor nødig han saae det.»

»Er det muligt! – men Greven eller Ex-Greven, hvem var han da egentlig?» –

»Min Amanuensis og første Machinist – en forløben Skuespiller forresten, som jeg har min Ulykke med og jager paa Døren imorgen. Han vil allevegne spille den fornemme Herre og slaae Plader paa egen Haand. Jeg advarede ham i en Billet for Politiet, og han skyndte sig til Byen, for at skifte Costume.» – De loe begge og fore bort i Fiirspring.

Dr. Franzenius's magiske Cabinet var kommet i Ry. De høie Indgangspriser og Rygtet om det høist Usædvanlige deri havde spændt